

Урокътъ по риторика се прекъсна. Учителтъ влѣзна въ стаята си мраченъ.

Срѣдната на хаджи Енчо се продължи нѣколко месеца. Тя, обаче, не намали, нито охлади усърдието му; той следваше все да заобикаля училището, да наглежда децата и да пристоява за всичко.

— На кжде, дѣдо хаджи? — питаха го понѣкога на улицата.

— А бе, отивамъ да обиколя децата, да се не осмждятъ... — отговаряше хаджията.

„Децата“ бѣха ученицигѣ и школото.

Само по посоката, която отиваше, можеше да се познае, до кои деца отиваше хаджи Енчо. Но въ класното отдѣление той вече не стѣпяше. Ние го виждахме като заминуваше по двора и се отбиваше въ първоначалното училище, безъ да се обърне и хвърли поне единъ бѣжливъ погледъ къмъ нашето отдѣление; това бѣше истинско осиротяване!

— Хаджи Енчо, хаджи Енчо минува! — зашушукваха чиноветѣ, когато голѣмата фигура на епитропа се мѣрнѣше на двора.

Учителтъ неволно поглеждаше безпокоенъ, дали не ще се упжти къмъ нашата врата хаджията.

Но не!

Той винаги отминаваше; той все бѣше сѣрдитъ.

Азъ после чухъ, че вече нѣколко пжти учителтъ ни го срѣщаль нарочно и искаль да му разясни работата, да го успокои, но хаджията не пожелалъ да чуе извиненията му. Учителтъ молилъ други граждани да посрѣдничатъ за примирението, но и тѣхното усилие се разбило въ